

Поступ.- 02.10.19

Український президент виголосив промову в ООН. Повний текст та відео

<http://postup.brama.com/usual.php?what=85554>

Президент Володимир Зеленський виголосив промову на Генасамблеї ООН у Нью-Йорку.

Публікуємо повний оригінальний текст виступу президента.

В залі були присутні дружина президента, голова Офісу президента Андрій Богдан, помічник президента Сергій Шефір, глава фракції "Слуга народу" Давид Арахамія і міністр закордонних справ України Вадим Пристайко.

Виступ тривав близько 15 хвилин. Зеленський виголошував промову українською.

Вельмишановний пане Президенте,
Ваші високоповажності,
Пані та панове!

Від імені України вітаю Вас, пане Президенте, з обранням Головою 74-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН. Україна підтримує реалізацію всіх амбітних пріоритетів цьогорічної Асамблеї.

Будьмо відверті, всі присутні тут мають різні інтереси, погляди, цінності та проблеми. Але є те, що об'єднує всіх. У кожного з вас, пані та панове, був той самий, перший виступ з цієї трибуни.

Будь ласка, згадайте свої відчуття у ту мить. Кожен з вас, авторитетний і поважний сьогодні, був колись починаючим, але, я точно впевнений, ширим політиком. І тоді коктейль з прагматизму, скепсису та суворой геополітичної реальності ще не встиг загасити ваш запал, романтизм і непохитну віру в те, що світ можна змінити на краще.

Згадайте, як важливо було тоді донести проблеми та біди своєї країни і свого народу. Як важливо було тоді бути почутим.

І сьогодні я маю аналогічні відчуття.

Я розповім вам одну історію. Історію людини, для якої "бути почутим" стало сенсом життя. Адже цей чоловік мав божественний голос. Його називали одним з найкращих баритонів і контратенорів світу. Його голос звучав у Карнегі-холі в Нью-Йорку, соборі Нотр-Дам, лондонському Ковент-Гардені та Гранд-ОперА у Парижі. Кожен з вас міг би особисто почути його неймовірний спів. Але є річ, яка не дозволить вам цього зробити. Вона виглядає ось так.

12 і 7 міліметра, які не просто зупинили його кар'єру. Вони зупинили його життя. Ось це коштує 10 доларів. І, на жаль, сьогодні на нашій планеті це – вартість людського життя.

Таких історій – тисячі. Таких куль – мільйони. Ласкаво просимо у 21-ше сторіччя. Вік можливостей. Де замість "бути почутим" у вас є можливість бути вбитим.

Людину, про яку я вам розповів, звали Василь Сліпак. Це українець, соліст Паризької національної опери, який загинув на Донбасі, захищаючи Україну від російської агресії.

5 років триває війна на Донбасі.

5 років, як Росія анексувала в Україні півострів Крим.

Сьогодні, коли існують тисячі сторінок міжнародного права та сотні організацій, покликаних його захищати, наша країна зі зброєю в руках, втрачаючи своїх громадян, відстоює власний суверенітет і територіальну цілісність.

Понад 13 тисяч загиблих. 30 тисяч поранених. Півтора мільйона людей змушені покинути свої домівки. Щороку ці цифри звучать тут з однією лише поправкою – щороку ці цифри зростають.

Завершення війни, повернення всіх окупованих українських територій і панування миру є моїм першочерговим завданням. Але не ціною життя наших громадян, свободи чи права України на власний вибір.

Саме тому ми потребуємо світової підтримки. Я розумію: всі присутні тут мають власний державний клопіт. І чужі проблеми не повинні хвилювати вас більше власних. Але у сучасному світі, де ми з вами живемо, більше немає чужої війни. І ніхто з вас не зможе почувати себе у безпеці, допоки в центрі Європи, в Україні іде війна.

І фатальною може стати думка, що вас це все не стосується і ніколи не торкнеться. Не можна мислити про глобальне й заплющувати очі на деталі чи, як комусь здається, дрібниці. Бо саме так закладався фундамент для двох світових війн. І ціною неухважності,

мовчання, бездіяльності чи небажання поступатися власними амбіціями зрештою стали десятки мільйонів людських життів. Невже людство почало забувати про ці страшні уроки історії?

Україна про них пам'ятає. І Україна завжди демонструвала світу готовність забезпечувати мир цивілізованим шляхом. І робила кроки на шляху до міжнародної безпеки. Наприклад, коли відмовилася від ядерного потенціалу, що на той час був більшим, ніж у Великої Британії, Франції та Китаю разом узятих.

Бо нам здавалося, що всі ми будемо новий світ. У якому для того, щоб твою думку чули і зважали на неї, не потрібно мати ядерну зброю. У якому тебе поважатимуть за справи, а не за наявність ядерних боєголовок.

Врешті-решт у цьому "новому" світі наша держава втратила частину території та майже щодня втрачає своїх громадян.

Саме тому хто, як не Україна, має сьогодні право говорити про необхідність переосмислення та перегляду сучасних світових правил?

Безумовно, ми не ставимо під сумнів авторитет міжнародних інституцій, зокрема Організації Об'єднаних Націй. Але слід визнати, що механізми є небездоганними. Вони починають давати збій, а отже – потребують оновлення.

Організація Об'єднаних Націй. Та будьмо відверті – чи є нації сьогодні справді об'єднаними? А навіть якщо так, то що саме об'єднує їх?
Це лиха, катастрофи, війни.

З цієї найвищої у світі трибуни завжди чути заклики до справедливих змін, праведні обіцянки, проголошення нових ініціатив. Настав час зробити так, щоб вони завжди підкріплювалися справами. Бо у сучасному світі, де людське життя коштує 10 доларів, слова вже давно знецінені.

Згадаймо, з якою метою у 1945 році було створено ООН? Це підтримання та зміцнення миру й міжнародної безпеки. Але що робити, коли у небезпеці сама основа міжнародної безпеки?

Адже будь-яка війна сьогодні – в Україні, Сирії, Лівії, Ємені чи іншому куточку планети, незалежно від кількості її жертв – це найбільша загроза всій цивілізації.

Тому що у 2019 році людина розумна, гомо сапієнс, і досі вирішує конфлікти, вбиваючи собі подібних. Упродовж всього часу свого існування людство постійно знаходило нові способи для подолання відстані, передачі інформації, лікування хвороб.

І тільки одне залишається незмінним: суперечності між народами та державами досі вирішуються не словами, а ракетами.

Not by word. But by war.

Не думайте, що війна десь далеко. Методи її ведення, технології та озброєння призвели до того, що наша планета вже не така велика. І сьогодні часу, який я витратив на останній

абзац, достатньо, щоб зруйнувати Землю вщент.

Це значить, що на кожного лідера лягає відповідальність не лише за долю власної країни, а й за долю всього світу. На мою думку, нам потрібно усвідомити, що сильний лідер не той, хто, не моргнувши оком, відправляє тисячі солдатів на вірну смерть. Сильний лідер той, хто береже життя кожної людини.

Давайте відповімо самі собі – що дають людству наші зустрічі? Якщо для когось це тільки політичний театр, де грають ролі, декларують світли наміри, які потім перекреслюються темними вчинками?

Це – не просто трибуна. І не сцена. І сім з половиною мільярдів мешканців планети не глядачі, а безпосередні учасники реального життя.

Основи сценарію цього життя закладаються саме тут. І сьогодні від кожного присутнього залежить одне – чи буде це життя взагалі.

Зізнаюся, мені дуже хотілося б, щоб цю промову колись назвали "15 хвилин, що змінили світ". Але я чудово розумію: змінити те, що існує тисячі років, за 15 хвилин неможливо. А поведінкові теорії кажуть, що війна є невід'ємною складовою людської сутності. Але світ змінюється. Людина змінюється разом з ним. І якщо колись ми навчилися писемності, математики, винайшли колесо, пеніцилін і підкорили космос – значить, у людства все-таки є шанс.

Усвідомлюючи всю небезпеку цивілізації, ми повинні генерувати інші смисли. І боротися за нову людську ментальність, де агресія, гнів і ненависть будуть атрофованими почуттями.

Пані та панове! У цей день, 25 вересня, помер Еріх Марія Ремарк.

А 90 років тому світ побачив його роман "На Західному фронті без змін". Нагадаю слова з передмови до нього: "Це спроба розказати про покоління, скалічене війною. Про тих, хто став її жертвою, навіть врятувавшись від снарядів". А ще 90 років тому світ побачив інший роман. Це "Прощай, зброє!" Ернеста Хемінгуея. Ось цитата звідти: "Війну неможливо виграти перемогами. Той, хто виграє війну, ніколи не перестає воювати..."

Світ мусить пам'ятати: кожне наступне скалічене покоління – це шлях до нової війни. Яку неможливо виграти перемогами.

Дехто зараз каже: "Третьої світової війни не буде. Буде остання". Сподіваюсь, ця фраза – це усвідомлення загрози для Планети, а не анонс. Дякую!